

HAYAL KANATLI

K Â Ğ İ T

SEMRA KARA

RESİMLEYEN: ZEYNEP BÜŞRA GÜL

Kâğıt senin babandır.

Bu söze karşılık, “Hadi be sen de! Öyle iş mi olur, benim babam insan...” diyerek karşılık veren tüm çocuklara ...

Kâğıt ağaçtır,

Ağaç ormandır.

Orman topraktır,

Toprak insandır.

O hâlde insan kâğıttır,

Demek ki baban kâğıttır.

Kâğıdın hikâyesi, insanın hikâyesidir

Senin ve benim gibi...

YETİŞKİNLERİN EL KİTABI DER Kİ: “BASİT İŞLERİ ZORLAŞTIR, KİMSE BİR ŞEY ANLAMASIN!”

Ne kadar zamandır burada olduğumu, ne iş yaptığımı hatırlamıyorum. Sağa sola bakınca, dağınıklığı görünce içim şişiyor. Ne zaman öğrenecek bunlar düzenli ve temiz olmayı? Bir de **“İNSAN KAYNAKLARI”** ofisi yazıyor kapıda. Ne kaynağı, bunlardan olsa olsa kayıp eşya bürosu olur. Kendini kaybetesen bulamazsın. Annelerin erzak dolabı, babaların alet çantası, çocukların oyuncak çekmecesi buradan daha temiz, daha düzenlidir ama müdüre sorsan hiç de öyle değil!

Müdürmüş. Ne müdür ama... Böyle müdür mü olur? Sen bu kadar pasaklı olursan diğerleri

ne yapsın? Ama konuşmaya gelince bilmediği şey yok:

“Emre Bey, lütfen dosyaları vaktinde teslim edelim.”

“Hatice Abla, bu çay bardaklarının hâli ne? Beyaz lekelerden çayın rengi görünmüyor. Misafirlerimizin gözünde değer kaybediyoruz.”

“Özenelim arkadaşlar, özenelim! Temiz ve düzenli olmak önemli. Buna uygun davranalım.”

Tabii tabii, öyledir.

Öğle yemeğinde yediklerini, etrafa biraz dikkatlice bakınca anlarsınız. Ekran yağlıysa hamburger, klavye tuşlarının arasında ekmek kırıntıları varsa köfte ekmek yenmiştir. O ekmek kırıntılarıyla kuşların karnı doyar, o derece yani. Şaka değil, gerçekten doyar. Geçen gün, ofistekiler toplantı odasına geçtiklerinde pencereyi açık bırakmışlardı. O arada içeri

giren küçük serçelerden biri önce müdürün masasına kondu, sonra da klavyenin tuşlarının arasındaki köfte ve ekmek kırıntılarını bir güzel yedi. Artık köfte mi susattı, ekmek mi bilemem ama çok susamış demek ki. Müdürün su bardağına yaklaştı. Birkaç kez suyu gagaladıktan sonra bıraktı. Sağa sola bakındı, yiyecek başka bir şey bulamayınca kanatlandı, pencereden uçup gitti.

Bir tek kuşlar değil; dedektifler, ajanlar falan gelse müdür masasındaki yemek kalıntılarına bakarak olay yeri tespiti yapar. **O derece pis...** İzler ve lekeler sizi gizemli kıtalara, kayıp şehirlere bile götürebilir. Ama bazen izler kaybolur. Yemekten sonra, paketten çıkan ıslak mendille önce ağzını, sonra elini, en son bilgisayarını iyice siler bizim müdür. Göz ucuyla ayakkabısına bakar, tozluysa son bir hamleyle onu da temizleyerek mendilin görevine son verir.

İzler, lekeler, bulmacalar ve şifreler... İnsan milletin kendini haklı çıkarmak için uydurduğu hikâyeler bunlar. Burada gizemli ve çözülmesi gereken bir hikâye varsa o da benim hayatımdır!

Önce boğazımı temizleyip ardından coşkulu konuşmama devam edeyim:

“Hıh-hımmm”

“Ehem”

“Khıh-khıh”

“Höhöm”

Boğaz temizliği yapıldı. Ses tonumuzu da ayarlarsak bu iş tamam.

Duyguyu yükleyip, mesajımı vermeye devam edeceğim ama önce kendimi az biraz tanıtayım. Müdüre bu kadar laf söyledik, kim olduğumuzu herkes bilsin değil mi?

Efenim, ben kâğıt. Annem de kâğıt, babam da kâğıttı. Bildiğim kadarıyla dedemler 1. kalite ha-

mur ailesinden geliyormuş. Daha soyadı kanunu çıkmamış; bizi A3, A4 diye ayırmamışlarken büyük büyük babamlar orman krallığından buralara göçmüş. Atalarımız yerleşik hayata geçtikten sonra evlere, okullara, iş yerlerine, hastanelere dağılmışız. Adımıza kâğıt demişler, şehir hayatına uyum sağlayıp çalışmaya başlamışız.

Biz kâğıtlar, verilen her görevi yaparız. Bize ne kadar kötü davranılırsa davranılsın isyan

etmeyiz. Dağınık kalemler, üst üste yığılmış dosyalar, silgi tozları ve kalem açacağıının tam yanında günlerce durabiliriz. Elektronik kâğıtların, dijital mektupların işimizi elimizden almasına isyan etmeyiz. “Sen buralarda yokken biz vardık arkadaş!” diyerek sabırla bekleriz. Biz olmadan yapamaz insan milleti, biliriz.

Bazen katlanıp sallanan bir masanın ayağının altına girerek, ona omuz verip destek oluruz. Bazen sıcak havalarda serinleten bir yelpaze, bazen de bir parti şapkasına dönüşürüz. Çoğunlukla insanların üzerine yazı yazdığı defter ve kitapları oluştururuz. Sayfalarımız koparıp buruşturulsa da topa dönüşüp çöp kovasına basket atılsa da sesimiz çıkmaz. Bazen de sesimiz çıkar ama kimse duymaz. Sessizce yaşar gideriz.

Sessizce dediğime bakmayın, ben bu düzene karşıyım. Düpedüz karşıyım. Sessizce de değil, yüksek sesle karşıyım. Tüm gün diğer kâğıt

yığınlarının arasında sıkışıp öylece beklemek saçma. Bekle, bekle, nereye kadar bel! Sıkıldım. Ah, nerede o eski günler...

Tertemiz ve bembeyaz bir dosya kâğıdıydım küçükken. “**Seninle ne hikâyeler yazılacak, neler neler göreceksin!**” dediler, inandım. Üzerime yazılar yazdılar, sivri kalem darbeleri aldım, karalandım ve buruşturuldu. Gençliğim gitti, gençliğim. Şimdi de “*Senin kaderin bu,*

kâğıtsın sen akıllım. Sesini çıkarma, işini yap,”
diyorlar. Desinler, dinlemem ki.

Yok yaa! Yemezler... Burada böylece beklemeyeceğim ömrümün sonuna kadar.

Kâğıdız ama akılsız da değiliz. Aklımızı kullanarak önce hayal kurar, sonra iyice düşünüp plan yaparız. Yapmasına yaparız ama insanlardan öğrendiğim bir şey var: “Bir planın varsa, onu kimseye anlatma. Çünkü gerçekleşmesine izin vermezler. Yoluna taş koyarlar; taşa takılıp düşünce başını çarpar, planını unutursun. Plan falan kalmaz. Bu yüzden iyi bir planın varsa mutlaka sus.”

İyi madem, ne yapacağımı anlatmayacağıma göre plan aşamasını geçip yolculuğa başlayalım.